

ГРОЗДАНА.

Тя каза, че неще вече да дохождѣ, защото ѣѣ обезпокоюватъ исторійтъ и прикаскытъ.

УЧИТЕЛКА.

Видите ли, Господжицы, колко е зло нѣщо лошото навикновеніе. Христана ся е навыкнала да играе по цѣль день; сичко що не е игра, ѣѣ обезпокоюва, и ѣѣ не аресва, тя ще бѣде проста, лоша прѣзъ сичкыя си животъ, и ако и да е въ добры расположенія, тя ще остава при дружеството глупава. Неподражайте нейныя лошъ примѣръ. Азъ съмъ увѣрена, че Марія е по-умна и че си е научила урока.

МАРІЯ.

Прѣчетохъ го четири пѣти, учителко, и го приказахъ на баща си и на майкѣ си искате ли да ви го кажѣ?

УЧИТЕЛКА.

Да! Драга.

МАРІЯ.

Има отдавно врѣме, отдавно врѣме какъ немаше нито слѣнце, нито земѣ, нито человѣцы, нито животны, нищо немаше освѣнь Богъ; защото той секога е былъ. Богъ е милостивъ, Господжицы, и може да направи сичко, що иска. Той ако рѣчеше сега: искамъ да бѣде тука въ тази одаѣ една градина, щеше да стане една градина. Добрѣ, той заповѣда да бѣде, и веднѣга быдохъ слѣнцето, земѣтъ, дървесата, птицытъ, рыбытъ, цвѣтіята и пр. Като